İTİRAFLAR BEN BİR KABİRCİYDİM

Abdulmun'im El-Ceddavî

Tercüme ve Dizgi: Fikri Göncü

بسم الله الرحمن الرحيم

ÖNSÖZ

Hidayet yoluna bir ışık tutabilmek, sapıklığa götürecek yolları insanlara tanıtabilmek ve onların bu yollardan sakınmalarını sağlayabilmek için bu kitabın yayımına karar verdik. Bu kitapçıkta anlatılan bütün olaylar gerçek hayatta yaşanmış

olaylardır. Doğru yola kavuşturan Allah'tır. Şüphesiz ki O, bize yeter! O, ne güzel vekildir! Allah'ın Resûlüne, onun âline ve ashabına, salât ve selam olsun!

Hurafe, sahibine yapışan, ihtiyar ve âciz bir asalaktır.

Tevhid ise, önce yıkar sonra bina eder..!

Kabircinin yolundan dönmesi çok zordur..!

Değişik sebeplerden dolayı bu itirafları kaleme alıp almama konusunda çok tereddüt ettim. Ama sonunda yazmaya karar verdim.

Yaşadığım bölgedeki insanların, "Bize ne kabirlerden yardım bekleyen bir hurâfeciden" demelerinden korkuyordum. Yine de, zamanla aynı bâtıl inançları taşıdığım bu insanların, bu itirafları okuyup ders almak suretiyle, hurâfelerin karanlığından, gerçek İslam inancının nuruna kavuşabilecekleri beklentisi, -bazı insanlar tarafından cephe alınmayı göze alma pahasına da olsa- beni bu itirafları kaleme almaya sürükledi. Kendi kendime şöyle sordum:Şâyet bu itiraflar, bâzı insanların gerçek hidâyet nuruna ermelerine sebep olacaksa neden kendimi bu hizmeti yapmaktan alıkoyayım ki!? Daha sonra kalemi

elime almaya karar verdim. Bu kitapçıkta dile getirilen gerçeklerin bir çok insanın uyanmasına sebep olacağına inanıyorum.

Gayret bizden muvaffakiyet Allah'tandır.

BEN BİR KABİRCİYDİM

Ben, yaşadığım bölgede kabircilerin önde gelenlerinden sayılırdım. Nerede bir velî yatırı veya türbe duysam -bunların kerâmetlerini bileyim bilmeyeyim- hemen oraya gider, o kabirleri tavaf ederdim. Bâzen onlar için kendi kendime bazı kerâmetler tasavvur eder veya hayal ederdim. “Şayet çocuğum sınıfını geçerse huzur sandığına şu kadar para atacağım”, “Şâyet hanımım şu hastalığından kurtulursa falan türbe için bir kurban keseceğim” diye birçok kez adaklarda bulunmuşumdur.

“Cemiyyetü’l-Azizi Billah El-Kahiriyye” adlı bir cemiyyetin çıkaracak olduğu islâmî bir derginin hazırlık çalışmaları için toplandığımız günlerde, orada Dr.Cemil Gâzi diye biri ile tanışmıştım. Kendisi dergide tevhidi inanç ile ilgili yazılar yazıyordu. Arada kendisi ile beraber olur, çeşitli konularda sohbetler ederdik. Bana göre cuma namazını mutlaka Aziz Billah Camisi’nde kılmak gerekiyordu. O ise bu görüşe şiddetle karşı çıkıyor, akla uygun, basit birtakım deliller ileri sürerek bana

cevap veriyordu. Benim bu görüşümü bir sapıklık ve şirk olarak nitelendiriyor, akla ve vahye uygun ölçü ve esasları bir tarafa atarak, ölmüş birinden yardım bekleme düşüncesinin çok büyük bir hata olduğunu söylüyordu. Onun bu tavrı ve söylemiş olduğu şeyler karşısında hayrete düşüyordum. Gâfiller için gerçeklerin dile getirilmesi ne kadar ürkütücü ve korkutucu idi..

Keşke Dr.Cemil bu saldırıları ile kalmış olsaydı! Aksine her fırsatta bu konulara temas ediyor, saldırılarında yeni yeni cepheler açıyordu. Bir gün şöyle dedi: “Türbeler sadece ölmüş bir kulun cesedini barındırırlar, bâzen bu türbelerde -insana kâr veya zarar vermekten çok uzak- ölmüş bir kulun kemiklerini dahi bulmak mümkün değildir!!??” Bu sözleri duyar duymaz irkilmiş, dengem bozulmuş, içimde depremler meydana gelmişti…

Bir cuma günü, cuma namazından eve dönüyordum. Bir şeyler kalbimi daraltıyor, aklımı kemiriyordu. Bütün duygu ve düşüncelerim bir noktaya kilitlenmişti sanki! Bu durumdan kurtulmak için yapmış

olduğum gayretlerin hepsi boşa çıkıyor, beynimi kemiren, bu nahoş düşüncelerden bir türlü kurtulamıyordum. Acaba ömrümü geçirdiğim bunca yıldır sapıklık üzerine mi hayat sürmüştüm?! Yoksa Dr.Cemil olayları abartıyor muydu?! Bilgilerime göre, şehâdet kelimesini inanarak söyleyen bir kişiye kâfir denemezdi.. Yoksa, bu inanç beni yanıltan ve ayağımın kaymasına sebep olan bir durum mu idi!?

Kafamı kurcalayan, beynimi kemiren başka bir durum da, -Dr.Cemil'in beni tanımasına rağmen- beni kabircilerin ve türbecilerin, kefesine koyması, konuşmalarında beni hedef alıp, benimle mücadele etmesiydi. Sanki imamlar ve hatipler her fırsatta Allah'ın velî kullarına eziyet etmenin Allah ile harp etmek olduğunu söylemiyorlar mıydı?! Hattâ bu mânâda sahih bir hadis dâhi vardı. Ne olursa olsun ben kabirci ve türbecilere karşı asla savaşa giremezdim. Zira bu Allah ile savaş etme mânâsına gelirdi!?

SONUNDA HUCUMA KARAR

Daha sonra kendi kendime; en iyi savunma vesilesinin hücum etmek olduğunu düşünüp hücuma karar verdim. Bu saldırıyı yapabilmek için öncelikle biraz malzeme bulmalıydım. Gazâli'nin kitabı "İhyâ'i Ulûmuddin" den ve daha sonra da Atâ Es-Sikenderî'nin "Latâifi'l-Minen" adlı eserinden bâzı sayfalar okudum. Yine bâzı kerâmetleri ve -tarihleri ile beraber olmak üzere- bâzı ilginç olayları okuyup ezberledim. Bu şekilde az da olsa belli bir cephaneyle bir sonraki cuma namazına gittim. Kızgınlığımı belli etmeden Doktorun dersini dinledim. Ders bitince öğle yemeğini beraber yememiz için ısrar etti. Yemek bitince saldırı için son hazırlıklarımı yapmaya başladım. Bu arada hücumda iki şeyden cesâret alıyordum: Birincisi: Birçok kerâmet ezberlemiştim. İkincisi: Ben Doktorun evinde idim. Dolayısı ile Doktor beni incitmemek için üzerime fazlaca yüklenemezdi. Yemeğini yedikten sonra nedense ona olan kızgınlığım azalmıştı. (Bu yazdıklarım aramızda geçen konuşmanın tamamen aynısı değil fakat mânâ olarak yaklaştırarak bunları sizlere aktarıyorum.) Bir fırsatını bulup konuya girdikten sonra ona şöyle dedim: Evliyaların derecelerini ancak onların mevkî ve derecesinde olanlar

anlayabilirler. Evliyalar Allah’ın velî kullarıdırlar. Bu nedenle Allah onlara, diğer kullarına vermediği bazı özellikler ve kerâmetler vermiştir... Buna benzer birçok şey saydım döktüm.. Doktor beni sabırla dinledi. Bana karşı söyleyecek bir şey bulamadığını hisseder gibi olmuştum ki sözlerine şöyle başladı:

-Sayıp dökmüş olduğun bu şeyhlerden herhangi birinin, Allah katında, O’nun Resûlü'nden daha değerli olduğunu düşünmek gibi bir inancın var mı!?

Bu soru karşısında irkilmiştim;

- Hayır! dedim.

Bana şöyle dedi:

-Öyleyse nasıl olurda bahsettiğiniz bu kişiler su üzerinde yürür, havada uçarlar, dünyadan beri cennetin meyvelerine ellerini uzatıp, bu meyvelerden koparırlar da Allah’ın Resûlü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bütün bunların hiçbirini yapmamıştır!?

Aslına bakarsan, bu söz iknâ olmam için yeterliydi, fakat taassubun gözü kör olsun..! Doğrusu böyle kolay bir şekilde iknâ olmayı da kendime yediremezdim.. Otuz yıldır oluşturmuş olduğum bu dînî kültürü nasıl

birden söküp atabilirdim ki?! Benim bunca yıldır oluşturmuş olduğum islâmî kültürün belki içinde yanlışlar olabilirdi ama ben bu kültürü doğru olarak bildim ve bu kültürden başka doğru bir kültür de tanımadım..

İKNÂ OLMAK KOLAY DEĞİL

Sonra bu konularla ilgili bilgi toplamak kastıyla tekrar kütüphanemdeki kitaplarıma döndüm. Artık günlerim kütüphanemdeki araştırmalarımla ve doktorla yaptığım tartışmalarla geçiyordu. Doktorla yapmış olduğum tartışmalar bazen gece geç saatlere kadar uzuyordu. Sofizme aşırı bir şekilde aşık olanlardan idim. Neden mi?! Hiç sormayın! Çünkü; onların söyledikleri şiirlere, içinde Arap, memluk, Fars kültüründen esintiler bulunan ve genelde Afrika dümbeleği eşliğinde söylenen, eski halk ezgilerine bayılıyordum. Yalnızca çalan Afrika dümbeleği...! Hazince öten mısır ney'i..! Ve bunların eşliğinde mırıldanılan ve seher vakti aşık ile maşukun buluşmalarını konu alan garip şiirler..! Daha neler… Neler..! Bunlara benzer birçok sebep saymak mümkündür. Kısacası sofizme aşıktım.

Onların birçok şiirlerini ve özellikle de İbn-i Farisi’n şiirlerini ezberlemiştim.

Doktor ve onun gibi tevhide çağıranlarla tartışmaya girdiğim zaman onlara hitaben devamlı olarak tekrar ettiğim bazı sözler vardı. Onlara şöyle söylüyordum: “Sizler dinin ruhunu istemiyorsunuz. Dini hayattan soyutluyorsunuz. Sizlerin kerâmetin ne olduğunu anlayabilmeniz için kerâmet ehlinin derecesine ulaşmanız gerekir. Tıpkı denizi görmeyenin dalgayı anlamayacağı veya sevdaya yakalanmayanın aşkı anlayamayacağı gibi.”

Onlar için kullandığım bu üslup sofuların daima başvurdukları bir üslup idi. Yine sofular, hasımlarını alt edebilmek için bu manaları içeren şiirlere de başvururlardı.

YENİ BİR KİTAP YENİ BİR KARAR

Kafam iyice allak-bullak olmadan doktorla alâkamı kesmeye karar verdim. Fakat ben onu terk etsem de maâlesef o beni bir türlü bırakmıyordu. Benim ondan uzaklaşmak istediğim o günlerde onu, kapımın zilini çalarken gördüğümde gözlerime

inanamamıştım. Pencereden baktım.. Evet! Gelen oydu.. Sanırım ben onu aramayınca, o beni arama ihtiyacı duyup evime kadar gelmiş olmalıydı. Âdet olduğu üzere yine oturup uzun uzun konuştuk. İlk önce neden cuma namazlarını onunla kılmayı terk ettiğimi sordu. Bende ona şöyle cevap verdim:

-Çünkü senden iyice usandım?

Çok rahat bir şekilde şöyle cevap verdi:

-Fakat ben senden hiç usanmadım! Sağlam bir inanç uğrunda mücadele etmek için sende çok hayırlar var! dedi.

Kendi kendime “Galibâ, yavaş yavaş beni kendi yoluna çekmeye çalışıyor” dedim. Sonra elinde bir kitap olduğunu fark ettim. Gözümün ucuyla kitabın adını taradım. Kitap, Şeyh Muhammed B. Süleyman Et-Temîmî’nin hayatı ile ilgili idi. Elindeki kitabı işâret ederek ona şöyle dedim:

-Bu kitabı bana okumam için vermeniz mümkün mü?

Şöyle cevap verdi:

-Bunu veremem, fakat, sana aynısından bir tane getirmeye söz veriyorum, dedi.

İsteyene istediğini ilk anda vermemek..! Herhalde bu onun, elindeki kitap merak edilsin diye dâimâ yapmakta olduğu bir taktikti. Durumu anladığım için elindeki kitabı bir anda kaptım ve bir daha da geri vermedim. Gece yarısından sonra kitabı okumaya başladım. Kitabın mevzûsu ve üslûbu bayağı dikkatimi çekmişti. Onu okuyabilmek için o gece sabaha kadar uyumadım.

Kitabın hacmi küçüktü, ama içimde fırtına ve zelzeleler koparmaya yetmişti. Beni benden, bir anda alıp başka dünyalara götürdü. Kitap, Şeyh Muhammed B. Süleyman Et-Temîmî'nin dâveti boyunca karşılaştığı zorlukları anlatıyordu. Her satırında kalbindeki sızıntıyı anlamak mümkündü. Bir an kalbimin satırlarla beraber aktığını hissettim. Yapmam gereken bir iş için kitabı bırakmam gerekiyordu. Kitabı o anlık bırakmıştım fakat aklım hep kitapta idi. Zira Şeyhi Basra'da bırakmış, memleketine dönene kadar sabredememiştim.. Onu Bağdat'ta bıraktım. Kuzey Irak'a gitmek üzere yol hazırlığı içinde idi. Aslında sabredip gurbetten dönene kadar

onu beklesem iyi olurdu.. Ama o an bırakmak zorundaydım. Kitabı elimden düşürmüştüm ama akılm kitabın içindeki olaylarda gezinip duruyordu.

Doktor, kitabında, Şeyh Muhammed B. Süleyman Et-Temîmî'nin 12. asrın müceddidi olduğunu söylüyordu.

İmam, bu gezisi boyunca acaba aradığını bulabilmiş mi idi?! İslam âleminin her yerinde cehaletin, geri kalmışlığın ve çöküntünün acı sancılarına şâhit olmak mümkündü. Maâlesef imam bu gezisinden büyük bir üzüntü ve kederle dönmüştü. Zîra müslüman beldelerde görmüş olduğu insan fıtratına ters düşen olaylar, inançlar, yaşantılar, cehâlet ve geri kalmışlık onu perişan etmişti.

İmam, artık kendi beldesine dönmüştü ama zihnini gece-gündüz meşgul eden bir düşünce vardı. Neden insanları Allah'ın geçek dinine çağırmaya başlamıyordu ki?! Niçin insanlara, Allah'ın Resulü'nün gerçek yolunu hatırlatmıyordu ki?! Niçin...! Niçin...! Ardı gelmeyen sorular...

Öyleyse Doktor’un bahsettiği inançlar temeli olmayan boş iddialardan ibâret değildi. Bu dâvet 12. yüzyıldan beri devam eden bir dâvetti. İmam Muhammed b. Süleyman Et-Temîmî o zamanlarda bu daveti planlayıp gerçekleştirmiş ve dâvetinin semeresini de almıştı.

*** *** ***

Mezarların üzerlerine yapılan binâ ve kubbeler yıkılmış, hurâfeler yok edilmiş, sihir, kehânet gibi, insanlara zarar verici pis işlerle uğraşanlar kovulmuştu. Gerçekten insanlar bu şirkî inançlardan kurtulabilirler miydi?! Kitap şöyle devam ediyordu:

“Bu dâvetin insanlar nezdindeki tesiri neydi?! Tarihçiler, bu soruya Ahmed Hüseyin’in “Arap Yarımadasında Gördüklerim” adlı eserinde vermiş olduğu cevaba benzer bir şekilde cevap veriyorlar; Ahmed Hüseyin bu konuda şöyle der: “O kavmin insanları, ağaçları kesme, mezarların üzerlerine yapılan kubbeleri yıkma işleminde o adamla beraber olmayı kabul etmemişlerdi. Bu yapılan işlemlerden dolayı kendilerine bir kötülük veya uğursuzluk isâbet etmesinden korkuyorlardı.”

Acabâ beni de değişmekten korkutan, miras aldığım bu korkumuydu?! Evet, belki de benimde korkum buydu! Aynı korku, Şeyhi, Uyeyne’de kutsal görülen ağaçların kesilmesinde, üzerinde kubbe bulunan kabirlerin yıkımında ve özellikle de Zeyd Bin Hattab’ın kabrinin üstündeki kubbenin yıkımında yalnız kalmasına sebep olmuştur..

Kitabı okumaya devam ediyordum. Okudukça da belleğimin tâ derinliklerinde binâ ettiğim vehmî duvarların taşlarının bir bir sökülüp atıldığını hissediyordum. Kitabı yarıladığımda sanki kitaptan açılan bir kapıdan çıkan nurlar içimdeki koyu karanlıkları aydınlatmıştı. Nur bâzen içimi aydınlatıyor bazen de kayboluyordu.

Sonunda doktor galip gelmiş, beni kendi nefsimle mücadele içinde bırakmıştı. Yok! Yok! Belkide Şeyhle beraber tevhid yolunu izlemeye bırakmıştı..! Kim bilir!?

Kitabı okurken, Şeyhe duyulan kinden ve ona kurulan tuzaklardan dolayı ona acımaya başlamıştım. O, Uyeyne’de, zinâ eden bir kadına had cezâsı uygulatınca El-Ahsa Hâkimi (Emiri) Süleyman Bin Muhammed Bin Abdulaziz El-Hammadî bu olaya çok

kızmıştı. Hâkim bu dâvetin ve bu dâveti yapan kişinin çok tehlikeli olduğu iddia ediyor, onun ve ona uyanların tutuklanarak öldürülmesi için Uyeyne Hâkimi İbn-i Mâmere mektup yazıyordu.

İbn-i Mâmer ise Şeyh'i öldürmek istemiyordu. Zirâ Şeyh'nin kızı ile evli idi. Uyeyne Hâkimi kapalı bir aile toplantısı yaparak durumu Şeyh'e bildiriyordu. Hakim'in yüzünden kendisinin üzüntü içinde olduğu belli oluyordu.

Hâkim bu yüz ifâdesi ile El-Ahsa Hâkimi'nin emrine karşı gelemeyeceğini, zirâ ona karşı koyacak güçte olmadığını ifâde etmiş oluyordu. Şeyh'in kalbinde, İbn-i Mâmer'in tam olarak iman etmediği endişesi peyda olmuş, bir an umutsuzluğa kapılır gibi olmuştu. Fakat, sonuçta bu mektup Şeyh'in imanını ve dâvetindeki ısrarını daha da artırmıştı. Zîrâ, tâğutlar her zaman, hakka çağıranlarla mücâdele ve harp etmişlerdi. Bütün bu olumsuzluklar karşısında Şeyh hiç itiraz etmeden Uyeyne'den hicret etmeye karar vermişti. Artık tevhid tohumlarını ekmek için başka yerlerde, başka arâziler arayacaktı.

GARİP MİSAFİRLER

Sabahleyin evde anormal seslerin gürültüsüyle, büyük bir şaşkınlık içinde uyandım... Yatağımın üzerinde doğruldum.. Sesler ne tam insan seslerine ne de hayvan seslerine benzemekteydi.. Çığlıklar..! Bağırmalar..! melemeler..! Sesler birbirine

karışıyor, ibâreler anlaşılmıyordu.. Kendi kendime: “Galiba ben hâlâ görmüş olduğum rüyanın etkisi altındayım” dedim. Rüyada olup olmadığımı kontrol etmek isterken kulağımın zarını patlatacak bir meleme sesi ile yeniden irkildim.. Derken hanımımın müjdeleyici bir yüzle yattığım odaya girdiğini gördüm. Mutlu haberler getirmiş gibi bir hâli vardı. Heyecanlı bir şekilde teyzemin kızının, kocası, üç yaşındaki oğulları ve yanlarında getirdikleri bir koç ile birlikte, bu sabah Said treni ile kendilerini ziyârete geldiklerini haber veriyordu. İlk anda hanımımın bana şaka yaptığını zannettim.

Benim bilgilerime göre Teyzemin kızının çocuğu yoktu. Onun çocukları doğar doğmaz ölüyorlardı. Fakat son çocukları üç seneden beri yaşıyordu. Bu çocukları yaşasın diye ismini “Koç” koymuşlardı. Bu Sait’te çok meşhur bir âdetti.

Çıkan seslerden, çocukların odamın kapısına doğru yaklaştıklarını hissettim. Ansızın kapıdan içeriye çok yünlü ve büyük boynuzlu bir koç girdi.. Koç delirmiş gibi şaşkın koşuşması ile çocukları önüne katmış kovalıyor, önüne gelene vuruyordu. Sonra,

dolabın aynasına doğru yönelip iyi bir sıçrayışla aynaya tosladı! Herhalde aynadaki resmini kendine saldırmak üzere olan başka bir koç sanmıştı. Şiddetli bir gürültüyle ayna paramparça oluverdi! Bir an evimin hayvanat bahçesinin içinde olduğunu zannettim. Ama ben Abbasiye'de oturuyordum, hayvanat bahçesi de El-Ceyze'de idi. Eşim, koçtan korkmuş olmalı ki bir köşeye saklanmıştı. Gözleri ile bana işâret ederek delirmiş gibi hareket eden bu hayvanı durdurmamı istiyordu. Birbirine karışan sesler ve kırılan aynanın yankılanan sesi hayvanı daha da ürkütmüş olmalıydı ki; koç tamamen panik haline girmişti. Koçun gözlerinde ve boynuzlarında bir an ölümü hissettim. Bu koçu durdurmam gerekiyordu. Boğa güreşçilerinin maharetli hareketlerini beynimde canlandırdım. Karyolanın demirini kapıp koçun üzerine hücum edecektim ki; tam o sırada Teyzemin kızı odaya girdi. Benim bu halimi görünce kendisine hücum edeceğimi sanıp korkmuş olmalı ki; yüksek bir sesle peş peşe, şaşkın şaşkın çığlıklar atıp kaçmak istemişti.

Daha sonra durumu anlayan teyze kızı, koçu çağırdı. Koç, suçlu bir çocuk gibi onun

yanına geliverdi. Koç artık tutulmuştu. Teyze kızı, bana bu bekâr ve şen koçla beraber Sait'ten geldiğini, bu koçu terbiye etmek için üç yılını harcadığını söyledi. Koç üç yaşında idi. Tam oğlunun yaşında.. O bu koçu, çocuğu yaşasın diye Seyyid Bedevî için adamıştı. Çocuk yarından sonra üç yaşına giriyordu ve dolayısı ile adağın vakti gelmişti. O, bütün bu konuları bana anlatırken çok mutlu görünüyordu. Sonra kocasını karşılamak için solana çıktım. O da çok mutlu görünüyordu. Kocası benden düzenlenen bu büyük adak törenini görmem için onlarla beraber Tanta'ya kadar gidip kendilerine eşlik etmemi istiyordu. Mesâfe uzak olduğu için sadece bir koç ile yetinmişlerdi. Zira Seyyid Bedevî'yi sevenler ona develer kurban ediyorlardı. Bu törene mutlaka katılmalıydım. Aksi takdirde bana çok darılacaklardı. Aynı zamanda onlara bu yaptıklarının küfür olduğunu nasıl açıklayabilirdim..!? Onların üç yıldır yaşadıkları bu güzel hayali sözlerimle nasıl yıkabilirdim..!? Böyle bir şeyi yapsam acaba tepkileri nasıl olurdu?!

İLK DÂVET VE SONRASI

Ne olursa olsun onlara bu yanlışlarını anlatmalıydım. Zîrâ ilaçlar acı da olmasına rağmen içilirdi. Önce erkekten başlamanın daha doğru olacağını düşündüm. Zira erkek genellikle baskın gelen taraf olurdu.

Teyzemin kızının kocasını evin bir tarafına çektim. Elimde tuttuğum İmam Muhammed B. Süleyman Et-Temîmî'nin kitabını görmesini istiyordum. Kitabı görünce elimden aldı ve kitabın kapağındaki yazıyı okur okumaz birden irkildi. Hemen kitabı elinden çıkardı. Sanki eline ateşten bir kor konmuştu! Büyük bir kızgınlık ve şaşkınlık içinde bağırdı:

-Bu okuduğum kitap nedir?! Bu kitap, elime nasıl değdi?! Bu kitap bana bilinçli olarak verildi! Halbuki benim ne dindar biri olduğum bilinmektedir. Türbelere, oraları ziyârete, oralarda mum yakma ve kurban kesme işlemlerine ne kadar önem verdiğim bilinmektedir…

Gözlerinden kızgınlığının ve şaşkınlığının izleri okunuyordu. Bir zamanlar o kitabı görünce ben de aynı duygulara kapılmamış mıydım!? Ona, Doktor Gâzi daha önce bana

nasıl davrandı ise aynen o şekilde davranmalıydım. Belki böyle bir durumun başıma gelmesi benim için bir imtihandı.. Acaba okuyup ikna olduğum şeyleri hayatıma tatbik edebilecek miydim?! Bundan daha da önemlisi, inancımda ne ölçüde ısrarlı olabileceğimin, başkaları üzerinde ne derece etkili olabileceğimin bu imtihan ile ortaya çıkacağı idi.

Yaşamış olduğu ortamda, insanlara doğru inancı öğretmeyen kişi elbette silik şahsiyetli bir kişi durumunda olurdu. Sağlam bir inanca sahip olduktan sonra bu inancı yaymamak, bâzı insanların sapık inançlarına karşı mücadele etmeyip onları doğru inanca dâvet etmemek elbette sorumluluk hisseden bir kişinin kuşanacağı bir davranış türü olamazdı. Şayet ben, bugün onların bu batıl inançlarına karşı mücadele etmeyip onları hakka dâvet etmezsem bir gün onlar beni veya zürriyetimden birilerini kendi bâtıl inançlarına çağırabilirlerdi. Öyleyse mutlaka bu insanlarla en iyi şekilde mücâdele etmeliydim. Bu insanları bu bâtıl inançlarına terk etmem büyük bir vicdansızlık olurdu. Onlar, farkına varamadan içine itildikleri bu akidevî uçurumun tehlikeli sonuçlarını

şimdiden öğrenmeliydiler.. Ne yapıp edip o insanların bu şirki inançlardan kurtulmaları için gayret göstermeliydim. Şüphesiz ki bâtıl fikirler daimâ çok cılız temeller üzerine binâ edilmişlerdir. Dolayısı ile onların kafalarında oluşturacağım en ufak bir şüphe bu bâtıl düşünceleri yok etmeye yetebilecektir. Hakkın geldiği yerde ise bâtıl yok olmak zorundadır. Bâtıl inançları inkâr etmek, onların bâtıllığını dile getirmek, onları birden yok etmese de onların gelişmelerini ve yayılmalarını engelleyebilecektir.

İşte bütün bu gerçekleri göz önüne alarak, Allah'a tevekkül edip teyze kızının beyine gerçekleri dile getirmeye karar verdim. Bu iş gerçekten çok zor olacaktı. Öncelikle onunla Şeyh Muhammed b. Süleyman Et-Temîmî arasındaki engelleri kaldırmalıydım. Daha sonra, tevhide dönüş hareketi konusunda onun kafasına yerleştirilen kötü imajı değiştirmeliydim. Derken konuşmaya başladık. Konuşmaya başlar başlamaz bu tevhid dâvetini, bu dâvetle uzaktan ve yakından alâkası olmayan iddialarla karalamaya ve bu dâveti aslı olmayan şeylerle itham etmeye başladı. Halbuki bu dâvet, bu tür ithamlardan, Yusuf'u yediği

iddia edilen kurdun, Yusuf'un kanından beri olduğu kadar beriydi.

Çok gayretli bir şekilde bu tevhid hareketini karalayanların bu kötü niyetli çalışmalarının arkasında yatan sebepleri açıklamaya çalıştım. Yine bu dâvetin islam şeriatının sancağını nasıl tekrar dalgalandırdığını, başlıca ibâdetleri nasıl tekrar ihyâ ettiğini, hurafecilerle ve her sene servetlerine servetler katan kabir bekçileri ve hizmetçileriyle nasıl mücadele ettiğini açıklamaya çalıştım. Türbe bekçilerinin cennete girmek isteyenlere nasıl salih amel satarak köşe olduklarını anlattım. Cennete bir-iki..! Koltuklar sınırlı..! Vakit kısa..! Taze Yasin!! Taze Yasin!! Diye bağırarak balonlara üfledikleri yasinleri pazarlayanlar… Kesmiş oldukları hindi ve horozları göstererek, Taze adaklar… Taze adaklar… diye bağırarak adak pazarlayanlar… Ölülerden dileklerde bulunmaları için ziyaretçilere ip ve çaput satan türbe bekçileri… İşte bu asalaklar, bilinçsiz halkın masum duygularını sömürü tekeli haline çeviren aklı evveller diyenler yok mu..?! Onlar bütün yalan furyasından ceplerini dolduran gerçek asalak canlılardır…

Vela havle vela guvvete illa billahi’l-aliyyil azîm!

İlk anda İbrahim'in yüzünde bazı hayırlı insanların yüz ifâdelerini benzer bir ifâde vardı sanki. Ama bir anda bu ifâde yerini dehşetli yüz ifâdelerine bırakıvermişti. Hali, aklını yitirmiş olup yeniden ona kavuşmak üzere olan bir insanın haline benziyordu. O bu hal üzerine iken kabirlerle ilgili olarak ağzından öyle ibâreler çıkıyordu ki; bunlara şaşmamak mümkün değildi. Vefat etmiş Allah dostlarını savunmak adına söylediği laflar maâlesef aşikâr olarak insanı şirke ve küfre düşüren laflardı. Kabirlerde yatan bu kişilerin oradan beri bu kâinatı yönettiklerini, bu kişilerin her cuma günü ayrı bir kutbun yanında, bu kâinâtın işlerini görüşmek üzere toplandıklarını, hatta bu toplantılara onlar gibi vefat etmiş bazı kadınların da katıldığını ifâde ediyordu.

Yaşı otuzdan fazla olan bu insanın inançlarını birden bire değiştireceğini kendisinden beklemiyordum. O aşamada söylediklerimi düşünmesini istemekle yetindim. Ona şu soruyu sordum: Acaba Allah indinde, şu kabirlerde yatanlar mı,

yoksa Allah’ın Resûlü mü daha efdaldir? Bu soruya benzer birkaç soru daha sorup bu soruların cevabını taassup yapmadan düşünmesini kendisinden ricâ ettim. Bu isteğimi kabul etti, fakat bunun karşılığında benden, kendisine Tanta’ya kadar eşlik etmemi istiyordu. Ama benim bunu yapmam kesinlikle mümkün değildi. Ona şöyle diyerek bu isteğini yerine getirmemin mümkün olmadığını ifâde ettim:

-Çocuğunuzun yaşayabilmesi için Seyyid Bedevî’nin türbesine gidip kurban kesmede ısrarlı olmanızın tek mânâsı var, o da; ömürlerin Seyyid Bedevî’nin elinde olduğuna inanmaktır.

Gözlerini büyüterek tuhaf tuhaf bana baktı ve şöyle feryat etti:

-Küfre girme be adam! Sen neler söylediğinin farkında mısın!?

Ona şöyle cevap verdim:

-Kim kimi küfre düşmekten sakındırıyor!? Senden, ölüleri bırakıp Allah Teâlâ’ya yönelmeni isteyen benim; ve benim bütün çabalarıma rağmen, Seyyid Bedevî’ye yönelmeyi isteyen sensin! Soruyorum burada küfre giren ben miyim, yoksa sen misin!?

Sözlerim ona karşı olan şefkatimden kaynaklanıyordu. Ama o bu sözlerimi misafirliğine yapılan bir ihânet saydı. Daha sonra bu garip yolcu, çocuğunu, hanımını ve koçunu alarak Abbasiye'den Tanta'ya gitmek üzere yola koyuldu.

Onlar gidince, hanımın şefkat duyguları kabarmıştı. Misâfire böyle davrandığım için beni kınayarak şöyle söylendi:

-Çocuklarının ölmesinden korkanlar onlardır, sen değilsin! Çocukları hep ölüyordu! Bu yaştan sonra bir çocukları oldu ve bu çocuk yaşıyor! Neden onların bu hâlini anlayışla karşılamıyorsun!?

Hanımıma, sesimi biraz yükselterek şöyle cevap verdim:

-Evet, çocuk yaşıyor çünkü Allah yaşamasını istiyor ve şâyet çocuk ölecek olursa bu da Allah Teâlâ'nın irâdesi ile olacaktır. Allah'ın irâdesine hiç kimse ortak olamaz!

DOKTOR BENİ BIRAKMIYOR

Çalıştığım gazetenin idâresine gittiğimde Doktor beni telefonla aradı. Benimle özel bir

konuda görüşürken bana vermiş olduğu kitabı ne yaptığımı sordu. Sâhi ben kitaba ne yapmıştım!? Veya kitap bana ne yapmıştı!? Ona kitabın yarısını okuduğumu, kitapta aklıma takılan bazı konular olduğunu, bunları kendisi ile tartışmak istediğimi söylemekle yetindim.

Sonra o günün akşamı bir araya geldik. Ona başımdan geçen bu dramatik ve aynı zamanda komik olayı ve bu olayın kahramanlarını şirkî inançlarından döndürmek için vermiş olduğum mücâdeleyi anlattım. Fakat hiç bir yorumda bulunmadı. Bunun üzerine ona şöyle dedim:

-Daha bir kaç güne kadar benimle yaptığın mücâdeleyi bugün ben başkaları ile yapıyorum.. Bu durum hiç dikkatinizi çekmedi mi?!

Kendisinden çok emin bir şekilde bana şöyle cevap verdi:

-"Senin önceden beri iyi bir dâvetçi olacağından emindim. Dolayısı ile bu işe hiç mi hiç şaşmadım. Sen bu kitabın yarısını okudun, bu hale geldin, şâyet hepsini ve diğer bazı kitapları da okusan ne hale

gelirdin acaba!?" dedi ve ardından çok rahat ve sevinçli bir halde gülmeye başladı.

BEKLENMEDİK BİR ZİYARET VE ÜZÜCÜ HABERLER

Daha sonra bir yakınımdan öğrendiğime göre teyzemin kızı Tanta'dan Said'e dönüşünde Kahire'ye uğramak istememişti. Zira bana iyice kızmışlar ve kabilenin bütün büyüklerine beni şikâyet etmişlerdi.

Aradan bir hafta geçmişti. Kapımın zili çaldı. Küçük oğlum kapıya bakmaya gitti. Bana, gelenin İbrahim Harran olduğunu söyledi. Kendi kendime şöyle söylendim: İbrahim Harran…Bu teyze kızının kocası.. Yoksa başka bir koç daha mı getirdiler!? Belki de başka bir türbe için başka bir adak getirmişlerdir! Belki de daha başka bir sebep vardır!

Daha sonra kapıya doğru ilerledim. Evet! Gelen oydu, ama bu sefer yanında koç falan yoktu. Benimle tokalaşmak için elini uzatınca çok şaşırdım. Tokalaştıktan sonra onu eve buyurun ettim, ama bunu kabul etmedi. Öyleyse niçin gelmiş olabilirdi!? Gülümsemeli bir ifâde ile, benden daha önce aşırı bir

şekilde kendisinden ürktüğü Şeyh Muhammed b. Süleyman Et-Temîmî'nin kitabını istiyordu! Çok şaşırmıştım. Şaşkın ifâdelerle ona bakakalmıştım.. Biraz tuhaflaştığımı anlayınca dinlenmek için en yakın oturağa kendimi attım..

Cahiliyye kalelerinden bir kale daha düşmüştü..Ama bu nasıl olurdu!? Onu bu duruma getiren sebep neydi!? Hem şaşkındım hem de meraklı.. İbrahim nasıl olur da bana kendi ayakları ile gelip tevhid yoluna girmek ve artık bu yolda yürümek istediğini ifade ederdi..!? Bu durumun arkasında çok ama çok kuvvetli bir sebep olmalıydı.. Meydana gelen bu olay –her neyse- öyle bir olaydı ki İbrahim'i hayatı boyunca gâfil olduğu gerçeklere bir anda kavuşturuvermiş onu gerçekçi bir şekilde düşünmeye sevk etmişti.

İbrahim sonunda benim bu şaşkınlığıma acıyarak konuşmaya başladı. Ağzından çıkan ilk söz çok ağır ve acıydı. Sesler kulağımda çınladı.. Sanki sesler dağın doruğundan yuvarlanan kayaları andırıyordu.. Göz yaşlarını tutamayan İbrahim çok hüzünlü ve

iniltili bir sesle bana şu acı haberleri haber veriyordu:

-Tanta’dan döner dönmez oğlumuz öldü. “Allah’tan geldik yine Allah’a döneceğiz.”

Bu, İbrahim’in ölen dördüncü çocuğu idi. Bütün çocukları üç yaşını doldurur doldurmaz ölmüşlerdi. Aslında zaman geçirmeden hanımıyla kendisi bu konuyu doktorlara danışmalıydılar. Zîrâ bunun sebebi tıbbî bir hastalık olabilirdi. Bunu söyleyince iknâ olmuştu. Artık çocuklarının yaşaması için şeyhler ve türbeler için, Suveyf dağlarındaki mağara için kurban kesmekten bıkmışlardı. Zîrâ bu işler fayda vermiyordu. Doğrusu, bu hallerine acımıştım. Hüzünlendim.. Onu elinden tutup içeri aldım. Daha sonra, başından geçenleri tafsilatlı bir şekilde anlatmaya başladı:

Tanta’da Seyyid Bedevî’nin türbesinde kurbanlarını kestikten sonra yanlarına biraz et alıp memleketlerine dönmüşlerdi. Cehâletin tâlimatına göre kestikleri kurbandan bir kısmını yanlarında götürmeleri gerekiyordu. Onlar da öyle yapmışlardı. Bundan hedef bu kurbanın bereketinden hem onların, hem de onların

yakınlarının yararlanması idi. Fakat tersine getirdikleri eti yiyenlerin hepsi ishale tutulmuşlardı. Zîrâ et, buzlanmadığı için yolda bozulmuştu. Bu nedenle çok mahcup olmuşlardı. Çocuğa gelince: Çocuk oradan gelir gelmez hastalanmıştı. Fakat, Anne buna rağmen hiçbir şey yapmıyor, Seyyid Bedevî'nin gelip çocuğunu bu hastalıktan kurtarıp onu sağlığına kavuşturmasını bekliyordu. Ama çocuğun hâli ise gitgide kötüye gidiyordu.

Sonunda -her nasıl olduysa- karar verip doktora gitmişler fakat doktorun ağzından çıkan laflar ikisini de dehşete düşürmüştü: Doktor, çok üzgün ve şaşkın ifadelerle kendilerine, bir annenin nasıl olur da çocuğunu böyle ciddî bir hastalıkla uzun süre baş başa bırakabileceğini sormuş, çocuğun dört günden beri çok tehlikeli bir ölçüde hasta olduğunu belirtmişti. Doktor ümitsizce başını sağa sola sallayarak yine de son çâre olarak ilaç yazmıştı. Çocuğa, doktorun vermiş olduğu iğneler ve haplar verilmiş fakat hastalık her geçen dakika daha da artarak çocuğun ölümüne sebep olmuştu.

DERİNLEŞEN YARALAR

Çocuğun ölümünden sonra olan olmuş, sorunlar daha da büyümüştü. Çocuğun annesi bütün bu olanlara dayanamamış çılgına dönmüş, tamamen saflaşıp, aklı gelip gider olmuştu. Eline ne geçse çocuğu diye onu kucağına alıyor, bağrına basıyor, sırtında taşıyor, onları seviyordu.

Çocuğun babası olan İbrahim ise, bütün bu olaylardan sonra, bu olanları ciddi ciddi düşünerek bunların hepsinin Allah'tan geldiğini, Allah'ın hiçbir ortağının olmadığını düşünerek acısını bağrına gömmüştü. Yine her sene türbelere kurban kesmenin onu hüsrana uğratmaktan başka bir şeye yaramadığını anlamıştı. Anlamıştı ama çekilen bunca acıdan sonra… Başına gelen bu olaylar esnasında benim kendisine daha önce söylediğim sözler aklına gelip bu sözler kulaklarında çınlamıştı.

Bana bütün olayları özetle anlattıktan sonra İbrahim'i, bir suskunluk almıştı. Onun ne kadar büyük acılar içinde kıvrandığını tahmin edebiliyordum. Acısını biraz olsun hafifletmek için ona birkaç söz söyledim. Bu gibi durumlarda elbette birkaç teskin edici

lafın faydası olurdu. Fakat İbrahim'in konuşması yarıda kalmıştı. Konuşmasında daha açıklığa kavuşturmadığı yönler vardı.. Acaba daha sonra hanımına ne olmuştu? Yakalandığı bu durumdan kurtulabilmiş miydi?

Konuya şöyle bir temenni ile giriş yaptım:

-Umarım ki; Allah hanımınızı yakalandığı bu kötü durumdan kurtarmıştır, dedim. İbrahim cevap olarak olumsuz manada kafasını sağa sola salladı. Hanımının ailesi kendisinden, hanımını bazı türbelerin etrafında tavaf ettirmesini istemişler ve kesinlikle onu bir ruh hastalıkları uzmanına göstermesini de reddetmişlerdi. Onlar bununla da kalmayıp, bir cinci kadına gidip kızları için beyaz bir tabağa yazı yazdırmışlardı.. Onlar bu gibi boş şeylerle oyalanırken hastalık gitgide ilerlemişti. İşte olaylar bu şekilde gelişip kurbanlar verilirken şifa umutları pazarlayan cinci deccaller sadece ceplerini doldurmanın hevesi peşindeydiler.

İbrahim artık bu oyuna bir son vermek istemişti. Hanımının ailesine "Ya bana hanımı hastaneye yatırmama için izin verin, ya da kızınızı boşamak zorunda kalacağım" diyerek

onları tehdit etmişti. Zîrâ hanımının bu hale gelmesine onlar sebep olmuştu. Fakat hanımının ailesi bu tehdide de aldırmayarak inadını sürdürmüştü. Durum böyle olunca İbrahim hanımını istemeyerek boşamak zorunda kalmıştı.

YENİ BİR DÜNYA, YENİ BİR HAYAT

İbrahim’in bu hazin hikâyesi beni çok etkilemişti. Bana Dr. Cemil’in vermiş olduğu kitabı elimden çıkarmamaya kararlı olmama rağmen okuması için ona vermeye karar verdim. Kitabı elimden alır almaz kitabın arka kapağındaki yazıyı seslice okumaya başladı. Sanki sesini bana değil de kendisine dinletir gibi bir hali vardı... “İslamdan Çıkartan Şeyler”, "Bazı âyetler ve Şeyh Muhammed B. Süleyman Et-Temîmî’nin sözlerinden seçmeler".

﴿وَمَنْ يُشْرِكْ بِالله فَقَدْ حَرَّمَ اللهِ عَلَيْهِ الجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

“Biliniz ki; kim Allah’a şirk koşarsa muhakkak ki Allah ona cenneti haram kılar;

artık onun yeri ateştir ve zâlimler için bir yardımcı da yoktur.” (Maide:72)

"Allah’tan başkaları adına kurban kesmek (kesim yapmak) büyük şirktir. Kabirler ve cinler adına kesim yapmak gibi." İbrahim bu cümleyi okuduktan sonra kafasını kitaptan kaldırıp şaşkın bir halde yüzüme doğru baktı.. Ardında birkaç gün sonra getirmek üzere kitabı aldı. Daha sonra tevhid yolunda yürüyebilmesini kolaylaştıracak diğer bazı kitapları da kendisine getirmemi şart koşarak yanımdan ayrıldı.

İbrahim yanımdan ayrılmıştı ama beni bu üzücü gelişmelerin acıları ile baş başa bırakmıştı. Sadece İbrahim’in başına gelmiyordu bu musîbetler. Dünyanın birçok İslam beldesinde bir çok insan aynı yanlışların kurbanı durumunda değiller miydi!? İşte bu gerçek çektiğim acıların dozunu daha da artırıyordu. Maâlesef bir çok İslam beldesinde, hurâfeler ve bidatler geçekleri örtmüş, insanlar Peygamberimizin yolundan uzaklaşmışlardı.

Doktor Cemil’e telefon edip İbrahim’in başına gelenleri ona aktarmak istedim fakat onu evinde bulamadım…

*** *** ***

BAŞKA BİR DRAM

Katar’da yayımlanan aylık bir dergide çıkan yazılarımla ilgili araştırma yapmak için çalışmaya koyuldum. Konum, Arap Edebiyatı ile ilgili bir araştırma yazısı idi. Kaynakları önüme serip tam bismillah deyip yazmaya koyulacağım bir anda telefonun zili çaldı. Dış işleri bakanlığından arıyorlardı. Bir mermer işçisinin esrarengiz bir şekilde öldürülmesi ile ilgili soruşturma çalışmaları için yardımımı istiyorlardı. Çünkü ben bir gazeteci idim ve uzmanlık saham; suçlar ve cinâyetlerdi.

Her şeyi bırakıp soruşturmanın yapıldığı yere gittim. Bu işçinin cesedine iki gün önce Ceval'de rastlanmıştı. Ne gariptir ki bu cinayetin de sebebi şirk, hurâfeler, bâtıl inançlar ve sihir çukuruna düşmekti. Ölen kişi hayatta iken cinlerle arkadaş olduğunu, birbirinden nefret eden iki eşin arasını ısındırabileceğini, bâzı hastalıklara şifa verebileceğini, yapılması mümkün olmayan bâzı zor durumlara çözüm getirebileceğini v.s. iddia edermiş. Mermer işinin yanı sıra bu işi de yürütüyormuş.

Sanık, ise Said'de yaşayan elli yaşını aşkın bir kişiymiş. Daha önce evli olduğu kadından çocuğu olmayınca onu boşamış ve on yedi yaşında bir kızla evlenmiş. Fakat bu hanımdan da çocuğu olmamış. Daha sonra öğrenmişti ki, boşadığı hanım, evlendiği hanımın hamile kalmaması için ona sihir yaptırmıştır. Sanık, bu cinci mermerciyi telefonla arayarak, ondan yapılan bu sihri çözmesini istemiş.

Deccal iyi bir fırsat yakalamıştır. Bu dâveti hemen kabul eder ve doğruca sanığın evine gelir. Berâberce yağlı bir akşam yemeği yerler. Yemekten sonra Deccal, sanığı

cinlerin çağrılmasında kullanılan bâzı buhurlar, mumlar ve kokular almak üzere çarşıya gönderir. Sanık, güzel karısı ile Deccal'i evinde baş başa bırakarak istenenleri almak için çarşıya çıkar. Daha sonra bu gibi durumlarda meydana gelmesi çok muhtemel olan, o olay meydana gelir. Deccal yakaladığı bu fırsattan yararlanıp kadının ırzına geçmek ister. Zorla kadının namus ve şerefini ayaklar altına almak için kadına hücum eder. Fakat kadın namusunu ve şerefini kirlettirmek istemez. Deccal'den kurtulmak için komşuna sığınmak üzere dış kapıya doğru koşar.. Evin dış kapısına vardığında, orada kocasıyla karşılaşır. Zira kocası da evde unuttuğu cüzdanını almak için eve dönmüştür. Eşinden neler olduğunu öğrenen koca kükreyerek eline aldığı büyükçe bir sopayla Deccal’in üzerine hücum eder. Deccal’in kafasına vurduğu bir kaç darbe ile Deccal’in kafasını parçalamış, bir anda kendisinden kurtulmak zorunda olduğu bir cesetle karşı karşıya kalakalmıştır. Sanık oturur düşünmeye başlar.. Bu cesetten nasıl kurtulacaktır!?

Sanık, gece tekrar dışarı çıkar, bir çuval satın alarak cesedini onun içine koyar.. Daha

sonra gece yarısını bekler.. Gece yarılanınca cesedi yüklenerek onu oturduğu mahalle yakınlarındaki boş bir araziye atar. Daha sonra eve dönüp cinayetin eserlerini yok etmeye çalışır. Böylece bu genç Deccal'den ebediyen kurtulduğunu sanmıştır..

Polisler cesedi bulduktan sonra olayı araştırmaya çuvaldan başlarlar. Çuvalı çevredeki bütün bakkallara gösterirler. Bakkallardan biri çuvalı kendisinin sattığını söyleyerek kendisinden çuvalı alan kişiyi de ismiyle birlikte polise söyler. Böylelikle olayın faili bulunmuş olur. Polis sanığı tutuklar, evde cinayetin izlerini araştırarak bu izleri bulurlar. Polis adama biraz baskı yaptıktan sonra adam bütün olayları anlatarak olayın faili olduğunu itiraf eder.

Benim bu olayın tahkikinde görev almam tabi ki bir rastlantı değildi. Zira kâinatta meydana gelen her olay Allah'ın takdiri ile olmaktadır. Tabi ki bu cinayetin de esas sebebi inançta meydana gelen sapmalar ve bozukluklardır. Bu durum beni hurâfeler konusunda, bu olayın temeline inerek araştırma yapmaya itmiştir. Acaba bu

hurâfeleri uyduranlar, bu hurâfelere kananlardan daha mı zekî kişilerdi!?

Milyonlarca insan hurâfeleri görünce akın akın koşuyor, bu bâtıl inançlara inanıp bunlara sımsıkı sarılıyorlar. Yoksa çoğu cansız veya vehmî şeylerin insanlara kâr veya zarar verebileceğine inanmak olarak bilinen putçuluk olayı, uzun yıllar islamı kabul eden insanların kafalarından silindikten sonra tekrar mı insanların başına musallat oluyor?! Putçuluğun ne olduğunu bilmeyen kişilikleri zayıf bâzı kişiler yeniden mi putçuluğun kucağına düşeceklerdir?!

İşlenmiş olan bu cinâyet olayı, ölenin de öldürenin de sağlam bir inanca sahip olmadıklarını, islamı sadece isim olarak bildikleri ortaya koymaktadır. Ölen kişi bir sihirbazdır. Kötülük yapmak için insanların arasında dolaşmakta, cinlerle ilişki kurduğunu, istediği insanı anında isteğine kavuşturup mutlu edebileceğini veya onu perişan edebileceğini savunmaktadır. Böyle bir insan yapmış olduğu bu kötü işler yüzünden hem şirke düşmekte, hem de fecî bir şekilde toplumsal huzuru bombalamaktadır. Kâtil ise kendisi gibi

birinin mutlaka çocuğu olması gerektiğini düşünüp ve de bunun kendi elinde olduğunu sanarak büyük hatâ etmiştir. Burada kâtil, kendinde var olan çocuk edinme aşkının şuurunu yitirmesine sebep olduğunu iddia ederek kendisine özür uydurabilir, fakat kendisi sağlam bir inanca sahip olup kesinlikle Allah’ın ortakları olmadığını ve olamayacağını, zarar veya faydanın sadece Allah’ın elinde olduğunu bilmiş olsaydı bu inancı onu deccallerin ve cincilerin eline düşmesine engel olurdu.

HURAFELER VE İNSANLAR

Çoğu kez kişi hurâfenin senaryosunu kendisi yazar. Daha sonrada kendi yazmış olduğu senaryoya kendi de inanmaya başlar ve ardından kendi uydurduğu bu şeyi savunmaya başlar. Hattâ bu kişi bu uğurda

savaşarak ölmeye bile hazır hale gelmiş olabilir.

Bâzen meclislerde otururken, bâzı insanların, şeyhlerinin kendilerine nasıl yardımcı olduklarını, kendilerini nasıl sıkıntıdan kurtardıklarını, yüksek sesle, övüne övüne anlattıklarını görürüz. Bâzıları şeyhlerinin himmeti sonucu işindeki rütbesinin artırıldığını, bâzıları hanımıyla tam boşanmak üzere iken şeylerinin yazmış olduğu bir kağıdı koltuklarını altına koymaları sonucu aralarının düzeldiğini, şâyet şeyhleri olmasa şimdi boşanmış durumda olacaklarını anlatır dururlar. Bu gibi örnekleri çoğaltmak mümkündür. Sizlere bir örnek kıssa anlatayım. Bu kıssa Kahire Üniversitesi'ni bitirip kendi sahasında doktora yapmış bir kadının kıssasıdır. Bu kadın şimdi Arap ülkelerinden birinin ziraat bakanının büro müdirelerinden biridir. Bu kadının kocası, bir gün yastığının altında bir eşarp görür ve hanımına bu eşarbı neden oraya koyduğunu sorar. Kadın ise şöyle cevap verir: “Bu günlerde senin beden biraz soğuduğunu sezdim; bu yüzden yaklaşık elli cüneyh vererek aramızı ısındırması için bu eşarbı satın alıp onu yastığının altına koydum” der. Fakat belli bir zaman sonra

kocası hanımını boşar. Bu kıssayı kocası aleyhinde açmış olduğu nafaka davası için tutmuş olduğu avukatı anlatmıştır. İnsanların bütün kâinâtın yaratıcısı Allah'ı bırakıp nasıl bir bez parçasından fayda umduklarını görebiliyor musunuz!?

UZMANLAŞTIRILMIŞ TÜRBELER

Türbeler ve şeyhler hurâfe uzmanları tarafından, uzmanlık sahalarına bölünmüştür: Seyyide filanın türbesi evde kalan kızlar içindir.. Rızkın açılması için filan şeyhin türbesine gidilir.. Aşk, sevgi ve çapkınlıkla ilgili olarak falan şeyhin türbesine gitmek çok iyi gelir. Şâyet birilerinin arasını ısındırmak veya soğutmak, onları boşandırmak istiyorsanız bu konuda falan türbeye gitmek yeterlidir. Çocuk hastalıkları için falan türbe, hazımsızlık, göz hastalıkları için falan türbe çok iyi gelir. Halkalarla birbirine bağlı oyunlar zinciri.. Bu oyunun ipleri cahil ve miskin insanların boyunlarını sarmalayıp dolamıştır. Sanki bu cahil insanlar Allahu Teâlâ'nın şu ayetini hiç duymamışlardır:

«وَإِنْ يَمْسَسْكَ الله بِضُرٍّ فَلاَ كَاشِفَ لَهُ إِلاَّ هُوَ وَ إِنْ يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ وَ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»

“Eğer Allah seni bir zarara uğratırsa onu kendisinden başka giderecek yoktur.Ve eğer sana bir hayır vermek isterse, şüphesiz Allah her şeye kadirdir.”

Sanki bu insanlar Peygamberimizin şu hadisini hiç duymamışlardır:

«مَنْ تَعَلَّقَ تَمِيمَةً فَقَدْ أَشْرَكَ»

“Kim ki muska takarsa şirke düşmüştür.”

Hurafelere inanmak elbette sadece kültürü az kişilere has bir olay değildir. Ne kültürlü, ne üniversite görmüş veya yüksek lisans ve doktora yapmış insanlar vardır ki; birçok bâtıl inanç ve hurâfelere inanmaktadırlar. Buradan şöyle bir sonuca varmak mümkündür: Sağlam bir inanca sahip olmayan kültürlü veya kültürsüz, eğitimli veya eğitimsiz herkes hurafelerin kucağına düşebilir. Allah’a inancı tam olan, Allah’ın her şeye kadir olduğunu, O’nun her şeyin sahibi ve Rabbi olduğunu, onun hiçbir zaman ortağı olmayacağını bilen, bir mü’min, bu imanı ile selâmet içinde yaşayacak ve şirkî düşünce ve inançlar hiç bir zaman kendisine yanaşamayacaktır. Zîra o kişi artık, doğru, mantıklı şüphe götürmeyen, sarsılmaz

bir imana ve hak ile bâtılı birbirinden ayıran büyük bir nura sahiptir. Allah’a sağlam bir inançla teslim olabilmek için çok büyük araştırmalar yapmaya, yüksek öğrenim görmeye ihtiyaç yoktur. Bu inanca ulaşmak çok kolaydır; zirâ insanı bu inanca yöneltecek kaynaklara ulaşmak toplumun her kesimi için zor bir iş değildir. Allah Teâlâ, bu kaynaklara ulaşmayı kolaylaştırmıştır.

*** *** ***

CİNLERİ RAZI ETMEK İÇİN ZÂR TÖRÊNİ

Ben bu yazıları kaleme alırken ansızın başlayan ve gecenin sükûnetini yırtan kızgın vuruşların çıkardığı, çılgın davul sesleri ile irkildim. Bu çılgın sesler giderek daha da yükseliyor mahalleyi ayağa kaldırıyordu. Vahşice vurulan darbelerin çıkardığı ses, duvarları titretiyordu. Geçmiş tecrübelerime ve çılgınca söylenen nâmelere dayanarak kendisine cin girdiği söylenen komşu kadının, bu cinleri râzı etmek için “Zâr

Töreni” düzenlemekte olduğunu anladım. Zîrâ bu komşu bu töreni ilk defa düzenlemiyordu. Onun düzenlemiş olduğu bu törenlere onun gibi kendilerine cin girdiği söylenen kadınlar da katılıyorlardı. Onlar kendilerine giren cinleri râzı etmek için bu törenleri her altı ayda bir tekrarlıyorlardı.

Kulaklarımın zarını patlatan bu çılgın seslere aldırmamak bu seslerden kurtulmak istiyordum fakat bütün çabalarım boşunaydı. Yazmayı bırakıp okumayı denedim, zîrâ bu sesler arasında bir şeyler yazmak mümkün değildi. Ben bu sıkıntılarla mücâdele içinde iken kapı çalındı. Gelen Ezher’in büyük âlimlerinden olan ve aynı zamanda Evkaf ve Ezher İşleri Bakanlığında görev yapan bir arkadaşımdı. Onu çok sıcak bir şekilde karşıladım, zîrâ ilmî tartışmalar yapmayı severdim. Hem üstelik bu sefer beni bu çılgın sesleri dinlemekten alıkoyacaktı. Ona bu komşumu şikâyet ettikten sonra cinler konusunda tartışmaya koyulduk. Tartıştığımız konular arasında, bâzı insanların cinlerin kendilerine verdiği zarar konusundaki yakınmaları, bâzı kadınların cinlerle cinsi ilişki kurduklarını ifade eden iddiaları, bir çok erkek ve kadının cinleri râzı

edebilmek için “Zâr Törenleri” diye isimlendirdikleri bu törenleri düzenledikleri v.b.konular vardı. Fakat üzülerek şahit oldum ki bu arkadaşım da bu bâtıl iddia ve işlere inanıyordu. Yüksek Ezher diploması taşıyan birinin, cinleri râzı etmek için zar töreni gibi törenlerin düzenlenmesine normal bakmasına çok şaşırmıştım. Bana şöyle dedi:

-Zamanın birinde kız kardeşim ile onun kocası arasında meydana gelen bir tartışmadan sonra kız kardeşime cin musallat oldu, bu cinin kardeşimin sağ kolunu bir zaman felç etti, ancak bu cin için zar töreni düzenledikten sonra kardeşimi bıraktı, ihtiyar bir kadının cin ile kardeşim arasında barış anlaşması yaptı, bunun ardından bu cinin, senede bir kez bu töreni tekrarlamak kaydıyla kardeşimi serbest bıraktı…

Evet, maâlesef bu sözler dinde bilgisi olan birine aitti. Bu sözleri duyduktan sonra uzun süre suskunluk içinde kaldım. Miskin İbrahim Harran’ın ve okuma yazma dahi bilmeyen hanımının bâtıl duygu ve düşüncelerini şimdi daha iyi anlıyordum. Aslında onları bu duygularından dolayı kınamamalıydım. Madem ki alim bir kişinin

bu konuda ki görüşleri böyleydi acaba sıradan insanlar bu konuda nasıl düşünürlerdi?!

Şiddetli müzik tantanası hâlâ kulaklarıma gelmeye devam ediyordu. Arkadaşımın sesi komşudan gelen cinleri, ifritleri râzı eden ve onların kalplerini okşayan çılgınca ve kudurmuşçasına yükselen sesler arasında kaybolup gidiyordu..!

Ezherli âlim arkadaşımla seher vaktine kadar konuştuk. Ama ona olan güvenim tamamen sarsılmıştı. Zîrâ o hurâfî inançlara ve cinlerle ilgili anlatılan bâtıl birtakım hikâyelere inanıyordu. Bir an vaktimin akîdesi yanlış olan bu kişi ve çalışma odamın camlarını titreten (Zâr töreni) sesleri arasında kaybolup gittiği duygusuna kapıldım. Fakat ikisinden de kurtulmak için elimde hiç bir hile yoktu.

ÇOK ACI VE PAHALI TECRÜBELERDEN SONRA

Sabahleyin uzun uzun çalan telefonun sesi ile uyandım. Bunun mânâsı telefon Kahire dışından geliyordu. Ahizeyi kaldırdım, konuşan Said'deki teyzemin kocası, yani İbrahim Harran'ın eşinin babası idi. Yarın bana geleceklerini, Kahire'de olup olmadığımı öğrenmek için aradığını söylüyordu. Benimle çok önemli bir iş için görüşmek istiyormuş. Ziyâretini bütün samimiyetimle bekleyeceğimi ifâde ettim. Bir çok sebepten dolayı bunu kabul etmem gerekiyordu. Benim bu kişiye son derece saygı ve sevgim vardı. Ayrıca sanki ricâ eder gibi konuşuyordu. Kişilik olarak benden yardım talebinde bulunan hiç kimseyi reddedemezdim. Dâimâ Allah'ın, beni başkalarına hayır ulaştırmada vesile kılmasını dilerim.. Bütün bu işler benim

vaktimi alıyordu fakat ben bütün bunları Allah rızâsı için yapıyordum.

Bir gün sonra hazin yolcular Kahire'ye ulaştılar; yolcular teyzemin beyi, teyzem, İbrahim Harran'ın eşi ve eşinin annesinden oluşuyordu. İbrahim Harran'ın eşi, çocuğunu kaybettikten sonra büyük bir bunalıma ve ruhî çöküntü içine girmiş, derin üzüntülere gömülmüş hatta aklını yitirmiş, hiç kimseyle konuşamaz ve etrafında olan biteni hissedemez hale gelmişti. Uyku ile uyanıklık arasındaki farkı anlayamamakta, kendisine soru sorana cevap verememekte idi. O, insanların dünyasından ayrılmış başka vehmî ve korkunç dünyalara göçmüştü sanki. Aşırı derecede zayıflamış âdetâ kemikten bir heykel haline gelmişti. Kendisinde hayat alâmeti olarak sadece hareket edebilen, manasız bakışlarla insanlara bakan iki göz kalmıştı. Hüzünlü baba kızını Abbasiye'deki Ruh Ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin yoğun bakım ünitesine kabul edilmesi için yardımcı olmamı istiyordu. Zîrâ oğlum o hastanede ruh ve sinir hastalıkları doktoru olarak görev yapıyordu.

İşlediği günahları itirâf eden Anne devamlı ağlıyordu. Zîra kızını doktorlar tarafından tedâvi edilmesini engelleyen, tedâviyi şeyhlerde, türbe ve yatırlarda, onların etrafında tavaf etmekte aranması gerektiğini söyleyen oydu. Onun bu hareketi tedâvide vakit kaybedilmesine, çocuğun ölmesine hastalığın daha da ilerlemesine, kadında hastalığa mukâvemet edecek hiçbir gücün kalmamasına sebep olmuştu. Fakat o cehaletinin ve şeyhlerin, yatırların ve deccallerin bir çok konuda dertlerine devâ olduklarını, bu konuda yaşanmış birçok başarılı tecrübelerinin olduğunu iddiâ ederek kendisini etkileyen onlarca kadın arkadaşının kurbanı olmuştu. Hani ne demişler: “Doktora sorma tecrübe edene sor?!”

UMUT BELİRTİLERİ VE YUVAYA DÖNÜŞ

Hastaya aynı gün birinci dereceden yer bulup onu yerleştirmeye muvaffak olduk. Aynı gün oğlum hastayı muâyene etti ve korkulacak bir durum olmadığını, hastanın halinin umut verici olduğunu, ihmal sebebi

ile hastanın bu hale geldiğini ifâde etti. Tedâvinin başlamasından bir hafta sonra hastanın durumunda büyük ölçüde iyileşmeler oldu. Hasta elektrik şokları ve bu işin uzmanları tarafından bilinen diğer bir takım yöntemlerle tedâvi ediliyordu. Bu arada hastanın beyi İbrahim Harran'ı telefonla arayarak kendisiyle çok önemli bir konuda görüşmek istediğimi söyledim. Zira doktor hastanın beyinin tekrar kendisine dönmesinin tedâvinin çok önemli bir halkasını oluşturduğunu söylemişti. O yanıma geldiğinde ona durumu açıkladım, fakat o, özellikle kendisine vermiş olduğum kitapları okuyunca bambaşka bir insan olmuştu. Artık kendisinde eski fikirlerinden eser kalmamıştı. O şimdi yeni bir hayata başlamıştı. Allah'tan başkasına ibadet etmiyor, Ondan başkasından korkmuyor, Ondan başkasından bir talepte bulunmuyordu. Ona kendisinin acilen hanımına dönmesini gerektiğini söylediğimde bunu şartlı olarak kabul etti. Kaynanasının ve kaynatasının eski bâtıl görüşlerinden ayrılmalarını şart koşuyordu. Böylelikle hanımının kendiliğinden değişeceğine kefil oluyordu. Sonra onların hepsini toplayarak bir toplantı düzenledim. Toplantıda sadece

İbrahim Haran’ın eşi hastalığı sebebi ile hazır bulunamamıştı. Herkes İbrahim’in şartlarını kabul etmişti. Tabi ki böyle acı bir tecrübeyi yaşadıktan sonra.!!

İbrahim hastanede hanımını ziyarete gitti. Hanımı, onun artık kendisine döndüğünü anlayınca yüzü aydınlandı. Anlaşılan eşinin kendisine dönmesine çok sevinmişti. Onun şifa bulmasında bu durumun çok büyük faydası olacaktı.. Oğlum, hastanın tekrar yuvasına dönmesinin esasen tedavinin önemli bir bölümünü oluşturduğunu, bu durumun onun iyileşmesini hızlandıracağını söylüyordu. Çünkü hasta aşırı derecede yalnızlık hissediyordu. Son çocuğunun da ölümü aklını yitirecek derecede üzülmesine sebep olmuştu. Buna kocasının kendisini boşaması da eklenince bu kadar ağır yükü kaldırmaya gücü yetmemişti.

Takriben bir ay kırk gün gibi bir zaman geçtikten sonra doktorlar kendisini taburcu etmeyi kararlaştırdılar. Babası, Annesi ve eşi arabanın içinde kendisini bekliyorlardı. Onu alıp doğruca Said’e gittiler…

SON OLARAK

Bu acı olayların acı izlerini bir türlü belleğimden atamadım. Her gün insanların ruhlarını, ailelerini, yuvalarını, soyumuzdan olan insanları ve bütün islam âleminde ki din kardeşlerimizden binlercesini maddi ve manevi yönden çökerten hurâfî inançları nasıl hafife alabiliriz ki.?! Bâzen kendime soruyorum; neden biz orta doğulu insanlar olarak bu hurâfeler içinde boğuluyoruz?! Neden bu hurâfeler bizim toplumlarımızı perişan etmekte ve sağlam bir kültür içinde yaşam sürmemizi engellemektedir?!

Avrupa toplumları da hurâfelerden uzak değil ama onlar buna rağmen belli bir kültür seviyesini yakalamışlar ve özellikle maddi sahada ilerlemeyi sürdürmektedirler. Onların hurâfeleri daha çok ruha aykırıdır. Bu da

onların maddî kültürlerine muvafık olan bir durumdur.

Fakat doğudaki hurâfeler hem akla hem de ruha aykırıdır. Bu yüzden bu hurâfeler hayatımızı perişan etmektedir. Ve bu hurâfelerden kurtulmanın tek yolu ise; dinimizi, kendisine sonradan giren ve inancımızla hiç bir ilgisi olmayan her türlü bâtıl ve hurafî inançtan temizlemektir.

Şâyet hayatımızı tevhîdî inanç sistemine göre yönlendirirsek bu zayıf bâtıl ve hurâfî inanç bulutları bir daha dönmemek üzere çekilip gidecektir. Bu görev bütün eğitim ve öğretim kurumlarının ve sorumluluk hisseden her kişinin görevidir. Zîrâ hurâfî inançlardan çektiğimiz sancılar burada örneklerini verdiğimiz durumlardan daha büyüktür. Şâyet toplumuzdan rast gele seçeceğimiz yüz aile üzerinde bu konuda bir araştırma yapmış olsak göreceğiz ki anlattığımız gerçekler anlatılmayanlara oranla devede kulak kalacaktır. Maalesef inanç durumumuz burada dile getirilenden çok daha vahim bir manzara arz etmektedir.

«رَبَّنَا آمَنَّا بمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ»

“Rabbimiz! Bize indirilene iman ettik, resûllerine tâbi olduk, bizi şâhit olanlardan kıl.”

SON